

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

Θεσσαλονίκη 09-01-2024

Αριθμ. Αποφ.: 1227

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ

ΤΜΗΜΑ Α7-ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

Ταχ. Δ/ση : Τακαντζά 8-10, Θεσ/νικη

Ταχ. Κώδικας : 54639

Τηλέφωνο : 2313-332246

E-Mail : ded.thess@aade.gr

Url : www.aade.gr

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. Του άρθρου 72 του ν. 5104/2024 (ΦΕΚ Α' 58), όπως τροποποιήθηκε και ισχύει.

β. Του άρθρου 10 της Δ. ΟΡΓ. Α 1125859 ΕΞ 2020/23.10.2020 Απόφασης του Διοικητή της Α.Α.Δ.Ε. (ΦΕΚ Β' 4738/26.10.2020) με θέμα «Οργανισμός της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.)»

γ. Της ΠΟΛ 1064/2017 Απόφασης του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 1440/27-04-2017).

δ. Την με αριθμό Α.1165/22.11.2022 απόφαση του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΑΑΔΕ) με θέμα «Υποβολή ενδικοφανών προσφυγών και αιτημάτων αναστολής του άρθρου 63 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν.4987/2022), αποκλειστικά ψηφιακά μέσω διαδικτύου από το δικτυακό τόπο της Α.Α.Δ.Ε.» (ΦΕΚ Β' 6009),

2. Την ΠΟΛ 1069/04-03-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την με αριθμό και ημερομηνία πρωτοκόλλου Δ.Ε.Δ. 1126366ΕΞ 2016/30-08-2016 Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών (ΦΕΚ 2759Β/01-09-2016) με θέμα «Παροχή εξουσιοδότησης υπογραφής»

4. Την από και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή του «.....», ΑΦΜ, εδρεύων στη, στην οδό, νομίμως εκπροσωπούμενο, κατά: α) της με αρ. ειδοποίησης και με ημερομηνία έκδοσης 11-12-2023 πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου ν. 4223/2013 (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) του έτους 2018, β) της με αρ. ειδοποίησης και με ημερομηνία έκδοσης 11-12-2023 πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου ν. 4223/2013 (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) του έτους 2019, και τα προσκομιζόμενα με αυτήν σχετικά έγγραφα.

5. Τις ως άνω πράξεις της φορολογικής αρχής, των οποίων ζητείται η ακύρωση.

6. Τις απόψεις του Προϊσταμένου του

7. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α7, όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

Επί της από και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής του «.....», ΑΦΜ, η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά τη μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμεστε τα ακόλουθα:

Με την με αρ. ειδοποίησης και με ημερομηνία έκδοσης πράξη διορθωτικού προσδιορισμού φόρου ν. 4223/2013 (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) της Α.Α.Δ.Ε. έτους 2018 καταλογίστηκε σε βάρος του προσφεύγοντος διαφορά κύριου φόρου ιδιοκτησίας ακινήτων ύψους **957,49€**, πλέον διαφορά συμπληρωματικού φόρου ύψους **724.094,99€**, πλέον πρόστιμο αρ. 58 ν 4987/2022 ποσού **362.526,24€**, ήτοι συνολικό ποσό οφειλής ύψους **1.087.578,72€**.

Με την με αρ. ειδοποίησης και με ημερομηνία έκδοσης 11-12-2023 πράξη διορθωτικού προσδιορισμού φόρου ν. 4223/2013 (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) της Α.Α.Δ.Ε. έτους 2019 καταλογίστηκε σε βάρος του προσφεύγοντος διαφορά κύριου φόρου ιδιοκτησίας ακινήτων ύψους **1.291,12€**, πλέον διαφορά συμπληρωματικού φόρου ύψους **725.713,22€**, πλέον πρόστιμο αρ. 58 ν 4987/2022 ποσού **363.502,17€**, ήτοι συνολικό ποσό οφειλής ύψους **1.090.506,51€**.

Δυνάμει της με αριθ. /22.6.2023 εντολής ελέγχου του Προϊσταμένου του διενεργήθηκε μερικός έλεγχος φόρου ακίνητης περιουσίας σε βάρος της προσφεύγουσας οντότητας, στο πλαίσιο εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 1-13 και 59 του ν. 4223/2013.

Η ελεγχόμενη οντότητα επελέγη αρχικά για έλεγχο κατόπιν του με αριθμό πρωτοκόλλου /02-07-2018 εγγράφου της Δ.Ο.Υ., το οποίο απεστάλη στην Δ.Ο.Υ. λόγω αρμοδιότητας φορολογικού ελέγχου. Στο ανωτέρω έγγραφο αναφερόταν η ύπαρξη τεράστιας απόκλισης στα ποσά της εκκαθάρισης του ΕΝΦΙΑ της ελεγχόμενης οντότητας για τα έτη 2016 και 2017 κατόπιν της εκ μέρους της εκπρόθεσμης ηλεκτρονικής υποβολής τροποποιητικών δηλώσεων.

Κατόπιν διενέργειας ελέγχου από το, διαπιστώθηκε ότι η ανωτέρω υπέβαλλε ανακριβείς δηλώσεις ΕΝΦΙΑ όσον αφορά τους δηλωθέντες κωδικούς περί ολικής απαγόρευσης χρήσης ορισμένων εκ των δηλωθέντων ακινήτων για τα έτη 2016-2017 και καταλογίστηκαν από την ανωτέρω υπηρεσία οι αναλογούντες φόροι ακίνητης περιουσίας σύμφωνα με τα οριζόμενα στις οικείες διατάξεις του ν. 4223/2013. Περαιτέρω συντάχθηκε το από 21-06-2023 υπηρεσιακό σημείωμα ελέγχου προς τον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ., σύμφωνα με το οποίο η ελεγχόμενη οντότητα έχει υποβάλλει ανακριβείς δηλώσεις ΕΝΦΙΑ όσον αφορά στους δηλωθέντες κωδικούς περί ολικής απαγόρευσης χρήσης κάποιων εκ των δηλωθέντων ακινήτων και για τα έτη 2018, 2019, 2020, 2021 και 2022.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Το προσφεύγων νομικό πρόσωπο υπέβαλε δήλωση στοιχείων ακινήτων (Ε9) στις 28-11-2013 και με αριθμό δήλωσης δημιούργησε ηλεκτρονικά την περιουσιακή του εικόνα, βάσει της οποίας έγινε η εκκαθάριση του ΕΝΦΙΑ των ετών 2014 και 2015. Σύμφωνα με την ανωτέρω δήλωση, το προσφεύγων νομικό πρόσωπο εισήγαγε ένα και μοναδικό ακίνητο και ειδικότερα ένα αγροτεμάχιο συνολικής έκτασης 31.647.499,00 τ.μ. που βρίσκεται στο Δ.Δ. του Δήμου

..... του Νομού, με ποσοστό συνιδιοκτησίας 50% της πλήρους κυριότητας και με χρήση του αγροτεμαχίου ως δασικής έκτασης. Επιπλέον το νομικό πρόσωπο δήλωσε στις κατατεθείσες από αυτήν προσφυγές ότι είναι ιδιοκτήτης κατά 50% εξ αδιαιρέτου ενός δασοκτήματος 31.750 στρεμμάτων, που βρίσκεται στα διοικητικά όρια του Δήμου (Δημ. Διαμέρισμα), δυνάμει του υπ' αρ./1981 συμβολαίου του συμβολαιογράφου, που μεταγράφηκε νόμιμα στο υποθηκοφυλακείο στον τόμο 113 και με αύξοντα αριθμό 33.

Το έτος 2014 υπέβαλε την υπ' αριθμ./2014 δήλωση στοιχείων ακινήτων, στην οποία δήλωσε ως μόνο στοιχείο ακίνητης περιουσίας το 50% της πλήρους κυριότητας μιας δασικής έκτασης εμβαδού 31.647.499 τ.μ. στη θέση «.....» του Δήμου του Νομού Η αξία του ως άνω ακινήτου υπολογίστηκε σε 17.516.890,70€ και επιβλήθηκε, με την με αρ. ειδοποίησης/31-07-2014 πράξη διοικητικού προσδιορισμού ΕΝΦΙΑ, κύριος φόρος ποσού 1.898,85€ και συμπληρωματικός φόρος ποσού 87.584,45€.

Κατά της ως άνω πράξης, η ελεγχόμενη οντότητα κατέθεσε την υπ' αριθμ./29-12-2014 προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου, η οποία με την υπ' αριθμ./2018 απόφαση (Μονομελές Διοικητικό Πρωτοδικείο – Τμήμα ΙΕ') παραπέμφθηκε προς εκδίκαση στο αρμόδιο προς τούτο Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο. Μεταξύ άλλων, η ελεγχόμενη οντότητα υποστήριξε ότι: α) δεν είναι εφικτή η επίτευξη του σκοπού της αγοράς του εν λόγω ακινήτου, ήτοι η οικιστική αξιοποίησή του, β) τα συνολικά έσοδά του από το δάσος, που δεν είναι παραγωγικό αλλά αναψυχής, κατά την τελευταία δεκαετία δεν ξεπερνούν τις 60.000,00€, όταν τα έξοδά του ανέρχονται σε 50.000,00€ ανά έτος, γ) υπό το φως και των άρθρων 17 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, το επίμαχο δικαίωμα κυριότητας πρέπει να υπαχθεί στις εξαιρέσεις της παρ. 2 του αρ. 3 του ν. 4223//2013 και να απαλλαγεί πλήρως από την καταβολή του επίδικου φόρου επικουρικώς δε, ότι πρέπει να τύχει απαλλαγής κατά ποσοστό τριάντα τοις εκατό (30%) λόγω μερικής απαγόρευσης χρήσης. Η εν λόγω προσφυγή απορρίφθηκε με την υπ' αριθμ. 5729/2020 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου – Τμήμα ΙΕ') .

Κατά της απόφασης αυτής, το προσφεύγων νομικό πρόσωπο κατέθεσε την υπ' αριθμ. ΕΦ ../13-01-2021 έφεση ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Η εν λόγω έφεση έγινε μερικώς δεκτή με την υπ' αριθμ./2023 απόφαση (Τριμελές Διοικητικό Εφετείο – Τμήμα ΣΤ'). Το δικαστήριο έκρινε ότι «...πράγματι υφίσταται μερική απαγόρευση της χρήσης του επίδικου ακινήτου και ως εκ τούτου συντρέχει λόγος μείωσης του επιβληθέντος ΕΝΦΙΑ κατά 30% σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ν. 4223/2013 κατ' αποδοχή του επικουρικού αιτήματος της έφεσης...».

Περαιτέρω, όμως το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απεφάνθη «επέρχεται μεν για την ελεγχόμενη οντότητα, πλήρης απαγόρευση, όσον αφορά όμως την ειδικότερη αξιοποίηση των ακινήτων αυτών για οικιστικούς σκοπούς και όχι την εν γένει χρήση τους» Το δικαστήριο επισημαίνει επίσης «ότι από την περιορισμένη έστω χρήση της δασικής αυτής έκτασης, εντός της οποίας υφίστανται διάφορα κτίσματα, βοσκότοποι και γήπεδα με ελαιόδενδρα.....μέσα σε μία 10ετία έχει αποκομίσει έσοδα περίπου 60.000,00€. Ως εκ τούτου, η υπαγωγή των προαναφερομένων ακινήτων στον επίδοκο φόρο δε συνιστά κατ' αρχήν, υπερβολική επιβάρυνση της ιδιοκτησίας, κατά παράβαση του άρθρου 17 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.». Την 16-04-2014 και αφού είχε ήδη εκδοθεί από τη Δ.Ο.Υ. το αρχικό εκκαθαριστικό ΕΝΦΙΑ για το έτος 2014 είχε κατατεθεί ενδικοφανής προσφυγή και είχε δημοσιοποιηθεί η σιωπηρή απόρριψή της από τη ΔΕΔ, η ελεγχόμενη οντότητα κατέθεσε τροποποιητική δήλωση στη Δ.Ο.Υ. με την οποία διαχώριζε το ένα ενιαίο ακίνητο σε πολλά περισσότερα αγροτεμάχια με διαφορετικές χρήσεις και με την προσθήκη διαφόρων κτισμάτων επί διαφόρων τμημάτων των αγροτεμαχίων, καθώς και δήλωσε το μεγαλύτερο κομμάτι της δασικής έκτασης με κωδικό 1 στη στήλη 26, ήτοι γήπεδο με ολική απαγόρευση χρήσης, χωρίς όμως την προσκόμιση των αναγκαίων πιστοποιητικών.

Επιπρόσθετα κατά το έτος 2015 υπέβαλε την υπ' αριθμ./2015 δήλωση ΕΝΦΙΑ στην οποία δήλωσε ως μόνο στοιχείο ακίνητης περιουσίας το 50% της πλήρους κυριότητας μιας δασικής έκτασης εμβαδού 31.647,499 τ.μ. στη θέση «.....» του Δήμου του Νομού Η αξία του ως άνω ακινήτου υπολογίστηκε σε 17.516.890,70€ και επιβλήθηκε με την με αρ. ειδοποίησης/20-10-2015 πράξη διοικητικού προσδιορισμού ΕΝΦΙΑ, κύριος φόρος ποσού 1.898,85€ και συμπληρωματικός φόρος ποσού 87.584,45€.

Κατά της ως άνω πράξης, το προσφεύγων νομικό πρόσωπο υπέβαλε την/19-11-2015 ενδικοφανή προσφυγή, η οποία απορρίφθηκε σιωπηρώς από τον Προϊστάμενο της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών. Στη συνέχεια το προσφεύγων νομικό πρόσωπο κατέθεσε την υπ' αριθμ./14-04-2016 προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου, η οποία με την υπ' αριθμ./2021 απόφαση (Μονομελές Διοικητικό Πρωτοδικείο - Τμήμα ΙΒ') παραπέμφθηκε προς εκδίκαση στο αρμόδιο προς τούτο Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο.

Κατά το έτος 2016 υπέβαλε την υπ' αριθμ./2016 δήλωση ΕΝΦΙΑ στην οποία δήλωσε τριάντα οχτώ (38) δικαιώματα ακίνητης περιουσίας, επτά (7) εκ των οποίων κτίσματα επί αγροτεμαχίων και τριάντα ένα (31) αγροτεμάχια στο Δήμο του Νομού Η συνολική αξία των ως άνω ακινήτων υπολογίστηκε σε 36.960.843,48€ και επιβλήθηκε με την με

αρ. ειδοποίησης/28-08-2016 πράξη διοικητικού προσδιορισμού ΕΝΦΙΑ, κύριος φόρος ποσού 747,71€ και συμπληρωματικός φόρος ποσού 3.828,48€. Ως εκ τούτου, διαχώρισε η ελεγχόμενη οντότητα το ένα ενιαίο ακίνητο σε πολλά περισσότερα αγροτεμάχια με διαφορετικές χρήσεις και με την προσθήκη διαφόρων κτισμάτων επί διαφόρων τμημάτων των αγροτεμαχίων, σημειώνοντας παράλληλα τον κωδικό (8) στη στήλη (21) για το σύνολο των δηλωθέντων κτισμάτων και τον κωδικό (1) στη στήλη (23) για το μεγαλύτερο μέρος των δηλωθέντων αγροτεμαχίων, ως ακίνητα δηλαδή με ολική απαγόρευση χρήσης, χωρίς να υφίσταται τέτοιο δικαίωμα, σύμφωνα με τα οριζόμενα στα άρθρα 1-13 του ν. 4223/2013 και τα οριζόμενα στην υπ' αριθμ. /2020 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου – Τμήμα ΙΕ' .

Κατά το έτος 2017 υπέβαλε την υπ' αριθμ. /2017 δήλωση ΕΝΦΙΑ στην οποία συνέχισε να δηλώνει τριάντα οχτώ (38) δικαιώματα ακίνητης περιουσίας επτά (7) εκ των οποίων κτίσματα επί αγροτεμαχίων και τριάντα ένα (31) αγροτεμάχια στο Δήμο του Νομού Η συνολική αξία των ως άνω ακινήτων υπολογίστηκε σε 36.960.843,48€ και επιβλήθηκε με την με αρ. ειδοποίησης /27-08-2017 πράξη διοικητικού προσδιορισμού ΕΝΦΙΑ, κύριος φόρος ποσού 747,71€ και συμπληρωματικός φόρος ποσού 3.828,48€. Η ελεγχόμενη οντότητα συνέχισε να δηλώνει το ένα αρχικά δηλωθέν ως ενιαίο ακίνητο σε πολλά περισσότερα αγροτεμάχια με διαφορετικές χρήσεις και με την προσθήκη διαφόρων κτισμάτων επί διαφόρων τμημάτων των αγροτεμαχίων, σημειώνοντας παράλληλα τον κωδικό (8) στη στήλη (21) για το σύνολο των δηλωθέντων κτισμάτων και τον κωδικό (1) στη στήλη (23) για το μεγαλύτερο μέρος των δηλωθέντων αγροτεμαχίων, ως ακίνητα δηλαδή με ολική απαγόρευση χρήσης.

Κατά το έτος 2018 υπέβαλε την υπ' αριθμ. /2018 δήλωση ΕΝΦΙΑ στην οποία συνέχισε να δηλώνει τριάντα οχτώ (38) δικαιώματα ακίνητης περιουσίας επτά (7) εκ των οποίων κτίσματα επί αγροτεμαχίων και τριάντα ένα (31) αγροτεμάχια στο Δήμο του Νομού Η συνολική αξία των ως άνω ακινήτων υπολογίστηκε σε 36.960.843,48€ και επιβλήθηκε με την με αρ. ειδοποίησης /28-08-2018 πράξη διοικητικού προσδιορισμού ΕΝΦΙΑ, κύριος φόρος ποσού 747,71€ και συμπληρωματικός φόρος ποσού 3.828,48€. Η ελεγχόμενη οντότητα συνέχισε να δηλώνει το ένα αρχικά δηλωθέν ως ενιαίο ακίνητο σε πολλά περισσότερα αγροτεμάχια με διαφορετικές χρήσεις και με την προσθήκη διαφόρων κτισμάτων επί διαφόρων τμημάτων των αγροτεμαχίων, σημειώνοντας παράλληλα τον κωδικό (8) στη στήλη (21) για το σύνολο των δηλωθέντων κτισμάτων και τον κωδικό (1) στη στήλη (23) για τα δηλωθέντα αγροτεμάχια με δασική έκταση, ως ακίνητα δηλαδή με ολική απαγόρευση χρήσης.

Κατά το έτος 2019 υπέβαλε την υπ' αριθμ./2019 δήλωση ΕΝΦΙΑ, στην οποία τροποποίησε τα δηλωθέντα από αυτήν δικαιώματα ακίνητης περιουσίας ως προς τον αριθμό αυτών, την έκταση και την απόδοσή τους από τη θάλασσα. Ως εκ τούτου, δηλώνει τριάντα επτά (37) δικαιώματα ακίνητης περιουσίας, εννέα (9) εκ των οποίων κτίσματα επί αγροτεμαχίων και είκοσι οχτώ (28) αγροτεμάχια στο Δήμο του Νομού Η συνολική αξία των ως άνω ακινήτων υπολογίστηκε σε 188.898.805,13€ και επιβλήθηκε με την με αρ. ειδοποίησης/30-08-2019 πράξη διοικητικού προσδιορισμού ΕΝΦΙΑ, κύριος φόρος ποσού 414,08€ και συμπληρωματικός φόρος ποσού 2.210,25€. Το προσφεύγων νομικό πρόσωπο συνέχισε να δηλώνει το εξαρχής δηλωθέν ως ενιαίο ακίνητο σε πολλά περισσότερα αγροτεμάχια με διαφορετικές χρήσεις και με την προσθήκη διαφόρων κτισμάτων επί διαφόρων τμημάτων των αγροτεμαχίων, σημειώνοντας παράλληλα τον κωδικό (8) στη στήλη (21) για το σύνολο των δηλωθέντων κτισμάτων και τον κωδικό (1) στη στήλη (23) για τα δηλωθέντα αγροτεμάχια με δασική έκταση, ως ακίνητα δηλαδή με ολική απαγόρευση χρήσης.

Ο έλεγχος λαμβάνοντας υπόψη τα δεδομένα των δηλώσεων (Ε9) που υπέβαλε το προσφεύγων νομικό πρόσωπο για τα ελεγχόμενα έτη 2018 και 2019, καθώς και το διατακτικό της υπ' αριθμ./2023 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου – Τμήμα ΣΤ' όσον αφορά τον οφειλόμενο για το ίδιο περιουσιακό στοιχείο ΕΝΦΙΑ για το έτος 2014, με την οποία έγινε δεκτό ότι ο ΕΝΦΙΑ θα πρέπει να μειωθεί κατά τριάντα τοις εκατό (30%) για τα ακίνητα που έχουν σημειωθεί ως δασική έκταση, συνέπεια της μερικής απαγόρευσης της χρήσης του δικαιώματος κυριότητας επ' αυτών, απορριπτόμενου κάθε ισχυρισμού περί ένταξής τους στις εξαιρέσεις της παρ. 2 του αρ. 3 του ν. 4223/2013 περί ολικής απαλλαγής από τον ΕΝΦΙΑ, κατέληξε στη διαπίστωση ότι το προσφεύγων νομικό πρόσωπο υπέβαλε ανακριβείς δηλώσεις Ε9 για τα ελεγχόμενα φορολογικά έτη, όσον αφορά τους δηλωθέντες κωδικούς περί ολικής απαγόρευσης χρήσης κάποιων εκ των δηλωθέντων ακινήτων και επαναπροσδιόρισε τον φόρο που όφειλε να καταβάλει, αφού προηγουμένως αντικατέστησε τους δηλωθέντες κωδικούς περί ολικής απαγόρευσης χρήσης με κωδικούς που αντιστοιχούν σε μερική απαγόρευση χρήσης των επίμαχων ακινήτων.

Το προσφεύγων νομικό πρόσωπο, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή, ζητάει την ακύρωση των ανωτέρω πράξεων διορθωτικού προσδιορισμού φόρου ν. 4223/2013 (ΕΝ.Φ.Ι.Α.) και τον επαναυπολογισμό του φόρου προβάλλοντας τους παρακάτω λόγους:

- Με τις ως άνω πράξεις προσβάλλεται η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικούμενου, της ασφάλειας δικαίου και της χρηστής διοίκησης
- Αποκλειστικός σκοπός αγοράς του επίμαχου ακινήτου αλλά και της ίδιας της ύπαρξής του ως νομικό πρόσωπο υπήρξε η οικιστική αξιοποίησή του και η συνακόλουθη εξασφάλιση παραθεριστικής κατοικίας στα μέλη του. Τούτο προκύπτει, εκ του νόμου και του καταστατικού του, δηλαδή απαγορεύεται κάθε άλλη δραστηριότητα που αφορά την αξιοποίηση και εκμετάλλευση του ακινήτου. Επιπλέον, αποδεικνύεται ότι κάθε προσπάθεια για την ανταλλαγή του δασοκτήματός του με έκταση του δημοσίου κατάλληλη για οικιστική ανάπτυξη απέβη άκαρπη.
- Το κράτος του στέρησε το δικαίωμα της αξιοποίησης της ιδιοκτησίας του (ανάπτυξη παραθεριστικού οικισμού) κατά παράβαση του αρ. 17 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του πρωτοκόλλου 1 της Ευρωπαϊκής συνθήκης ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που προστατεύουν τις ιδιοκτησίες και επιπλέον το επιφόρτισε με έξοδα που ανέρχονται σε 50.000,00€ για την απασχόληση δύο πυροφυλάκων, τη συντήρηση των δασικών δρόμων, τη διάνοιξη και καθαρισμό των αντιπυρικών ζωνών και τη σύνταξη και εκτέλεση διαχειριστικών μελετών για την προστασία και την ανάπτυξη του δάσους όταν κρίνεται αναγκαίο. Συνεπώς με τις προσβαλλόμενες πράξεις της διοίκησης επέρχεται πρακτικά η απαλλοτρίωση του επίδικου ακινήτου.

Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1,2 και 3 του Ν.4223/2013 «Από το έτος 2014 και για κάθε επόμενο έτος επιβάλλεται Ενιαίος Φόρος Ιδιοκτησίας Ακινήτων (ΕΝ.Φ.Ι.Α) στα δικαιώματα της παραγράφου 2 του παρόντος, σε ακίνητα που βρίσκονται στην Ελλάδα και ανήκουν σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα ή κάθε είδους νομικές οντότητες την 1^η Ιανουαρίου κάθε έτους. 2.Ο ΕΝ.Φ.Ι.Α επιβάλλεται στα εμπράγματα δικαιώματα της πλήρους κυριότητας ,...3.Ο ΕΝ.Φ.Ι.Α ισούται με το άθροισμα του κύριου φόρου επί του κάθε ακινήτου και του συμπληρωματικού φόρου επί της συνολικής αξίας των δικαιωμάτων επί των ακινήτων του υποκειμένου στο φόρο».

Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 1§4 του ν. 4223/2013 : «τα δικαιώματα επί των οποίων επιβάλλεται ο ΕΝΦΙΑ ετησίως είναι αυτά που υπάρχουν την 1^η Ιανουαρίου του έτους φορολογίας,

ανεξάρτητα από μεταβολές που τυχόν επέρχονται κατά τη διάρκεια του έτους αυτού και ανεξάρτητα από την μεταγραφή του τίτλου κτήσης.

Επειδή, σύμφωνα με το αρ. 3§2 του ν. 4223/2013 όπως ίσχυε με τον ν. 4484/2017: 2. Απαλλάσσονται από τον ΕΝ.Φ.Ι.Α. και τα δικαιώματα στα ακίνητα για τα οποία:

α) Υφίσταται απαγόρευση οποιασδήποτε χρήσης, σύμφωνα με τον ισχύοντα Πολεοδομικό Σχεδιασμό, ιδίως ρυμοτομικό βάρος, ρυμοτομική απαλλοτρίωση, δέσμευση ακινήτου για κοινωφελή ή κοινόχρηστο σκοπό ή για λόγους προστασίας μνημείων και αρχαιοτήτων, ιδίως αρχαιολογική δέσμευση για ανασκαφές, κήρυξη αρχαιολογικού χώρου, καθώς και για λόγους προστασίας του περιβάλλοντος, που έχει επιβληθεί από φορείς της Γενικής Κυβέρνησης, αποκλειστικά κατά το μέρος για το οποίο υφίσταται η ως άνω απαγόρευση. Σε περίπτωση μερικής απαγόρευσης χρήσης ακινήτου εκτός σχεδίου πόλης ή οικισμού ο ΕΝ.Φ.Ι.Α. μειώνεται κατά τριάντα τοις εκατό (30%). Σε περίπτωση μερικής απαγόρευσης χρήσης ακινήτου εντός σχεδίου πόλης ή οικισμού, ο ΕΝ.Φ.Ι.Α. μειώνεται κατά εξήντα τοις εκατό (60%). Με απόφαση του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων μπορεί να καθορίζονται περιπτώσεις οι οποίες υπάγονται στα προηγούμενα εδάφια.

Επειδή, σύμφωνα με την ΠΟΛ 1248/2014 1.α. Για τη χορήγηση των απαλλαγών ή μειώσεων που προβλέπονται στην περίπτωση α' της [παραγράφου 2 του άρθρου 3 του Ν. 4223/2013](#) (πλήρης ή μερική απαγόρευση χρήσης ακινήτου), απαιτείται βεβαίωση από την αρμόδια δημόσια ή διοικητική αρχή, με την οποία αποδεικνύεται ότι υφίσταται μερική ή ολική απαγόρευση χρήσης του ακινήτου. Στη βεβαίωση θα πρέπει να αναφέρονται, εκτός από τα περιγραφικά στοιχεία του ακινήτου, για το οποίο υπάρχει ολική ή μερική απαγόρευση χρήσης, ο αριθμός και η ημερομηνία της απόφασης δέσμευσης, το είδος της απαγόρευσης και ότι η απαγόρευση αυτή υφίστατο κατά την 1η Ιανουαρίου 2014.

Διευκρινίζεται ότι, στην περίπτωση κατά την οποία σε οικόπεδο υπάρχει κτίσμα κατοικήσιμο και υφίσταται απαγόρευση χρήσης του ακινήτου, αυτή τεκμαίρεται ότι δεν αναφέρεται στο κτίσμα, αλλά μόνο στη γη, και αποτελεί μόνο μερική απαγόρευση χρήσης της γης (οικοπέδου ή γηπέδου).

Επειδή σύμφωνα με την ΠΟΛ 1237/2014: «...Δεν νοείται ολική απαγόρευση χρήσης ακινήτου, όταν υπάρχει κτίσμα, στο οποίο κατοικείται ή χρησιμοποιείται καθ' οιονδήποτε τρόπο. Δεν νοείται ολική απαγόρευση χρήσης, όταν πρόκειται για γενική απαγόρευση που επιβάλλεται με βάση την πολεοδομική νομοθεσία για όλα τα ακίνητα μιας περιοχής. Π.χ. όταν σε ζώνες οικιστικές υπάρχει

γενική απαγόρευση λειτουργίας πρατηρίων υγρών καυσίμων σε πολυκατοικίες, όταν σε ζώνες αμιγούς κατοικίας, υπάρχει γενική απαγόρευση ανέγερσης επαγγελματικού ή βιομηχανικού κτιρίου κ.ο.κ.

Επειδή, ο τρόπος υπολογισμού του ΕΝ.Φ.Ι.Α. ορίζεται από τις διατάξεις των άρθρων 4 (υπολογισμός κύριου φόρου) και 5 (υπολογισμός συμπληρωματικού φόρου) του Ν. 4223/2013.

Επειδή το προσφεύγων νομικό πρόσωπο δεν προσκόμισε βεβαίωση από την αρμόδια αρχή για την ύπαρξη ολικής απαγόρευσης χρήσης που να υφίσταται την 01/01/2018 και την 01/01/2019, εσφαλμένα συμπεριέλαβε τα επίμαχα ακίνητα στην κατηγορία των ειδικών συνθηκών σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 3 του ν. 4223/2013.

Επειδή, σύμφωνα με το σκεπτικό νο 10 της 5729/2020 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου – Τμήμα ΙΕ΄ : «...ο νομοθέτης είναι καταρχήν ελεύθερος να επιλέξει εάν θα επιβάλλει ή όχι φόρο ακίνητης περιουσίας σε δάση και δασικές εκτάσεις, χωρίς να αποκλείεται η επιβολή φόρου ούτε λόγω της ιδιαίτερης συνταγματικής προστασίας των δασών και των δασικών εκτάσεων ούτε λόγω των συνακόλουθων ειδικών περιορισμών που επιβάλλονται στη χρήση των ως άνω εκτάσεων. Εξάλλου, ναι μεν σκοπός του προσφεύγοντος συνεταιρισμού, βάσει του καταστατικού του, είναι η οικιστική αξιοποίηση της εν λόγω έκτασης, αξιοποίηση η οποία αποκλείεται απολύτως λόγω της συνταγματικής προστασίας των δασών, πλην όμως αφενός ο προσφεύγων συνεταιρισμός απέκτησε το εν λόγω ακίνητο μετά τη θέση σε ισχύ του Συντάγματος του 1975 και συνεπώς όφειλε να γνωρίζει ότι δεν θα ήταν εφικτή η επίτευξη του σκοπού του (πρβλ. ΕΔΔΑ απόφαση της 8.11.2018, Μαλλιάρκου και λοιποί κατά Ελλάδος, σκ.64), αφετέρου από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι αποκλείεται η αξιοποίηση του δάσους με άλλους τρόπους (υλοτομία, καλλιέργεια ελαιόδεντρων), όπως προκύπτει από τη διαχειριστική μελέτη που ο ίδιος ο προσφεύγων προσκομίζει, δραστηριότητες που άλλωστε δεν αποκλείονται από τους καταστατικούς σκοπούς του συνεταιρισμού και πράγματι λαμβάνουν χώρα, όπως προκύπτει από τα προσκομιζόμενα στοιχεία και από όσα υποστηρίζονται με την κρινόμενη προσφυγή. Άλλωστε, ο προσφεύγων συνεταιρισμός δεν εξειδικεύει σε τι συνίσταται η μερική απαγόρευση χρήσης του ακινήτου την οποία επικαλείται με την επικουρική βάση του αιτήματός του, ούτε προσκομίζει σχετικά στοιχεία από τα οποία να αποδεικνύεται μερική απαγόρευση της χρήσης του ακινήτου κατά τον προσδιορισμό του, που να έχει επιβληθεί από φορείς της Γενικής Κυβέρνησης, και συνεπώς ο λόγος πρέπει να απορριφθεί και κατά το σκέλος αυτό.». Επίσης, αναφέρεται ότι: «11...αφενός... το άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος δεν απαγορεύει τη φορολόγηση απρόσοδων

ακινήτων και συνεπώς αβασίμως προβάλλεται παραβίαση της εν λόγω συνταγματικής διάταξης λόγω της επιβολής ΕΝΦΙΑ στο ως άνω ακίνητο του προσφεύγοντος που, κατά τους ισχυρισμούς του (οι οποίοι σε κάθε περίπτωση δεν τεκμηριώνονται με σχετικά στοιχεία), δεν του αποφέρει άμεσα εισόδημα αφετέρου διότι, κατά την έννοια των υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεων που κατοχυρώνουν το δικαίωμα στην ιδιοκτησία, ακραίο όριο της ευχέρειας του νομοθέτη να επιβάλει φόρους επί της ακίνητης περιουσίας αποτελεί το να μην κατατείνει το επιβαλλόμενο φορολογικό βάρος, ως εκ του ύψους του, σε κατ' ουσία αφαίρεση της ιδιοκτησίας, περίπτωση, όμως, η οποία, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, δεν συντρέχει εν προκειμένω, καθώς ο επίδικος φόρος δεν καθιστά κατ' ουσία δημευτικό το εθνικό σύστημα φορολογίας των ακινήτων (πρβλ. ΣτΕ Ολ. 532/2015, 3342-3349/2013, 1972/2012), ιδίως αν ληφθεί υπόψη ότι η φορολογική επιβάρυνση του προσφεύγοντος συνεταιρισμού από τον κύριο και συμπληρωματικό φόρο ιδιοκτησίας ακινήτων ανέρχεται κατά το επίδικο έτος σε μόλις 0,51% της αξίας του ακινήτου του...».

Επειδή σύμφωνα με το υπ' αριθμ. 9 σκεπτικό της .../2023 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου: «Επειδή, κατά την έννοια των διατάξεων της προηγούμενης σκέψης, ουδόλως αποκλείεται, κατ' αρχήν, η επιβολή φόρου ακίνητης περιουσίας επί δικαιωμάτων σε ακίνητα που υπάγονται στο ως άνω ειδικό προστατευτικό καθεστώς, ως ευρισκομένων εντός δασών, δασικών εκτάσεων ή δασών και δασικών εκτάσεων που έχουν κηρυχθεί αναδασωτέες, εφόσον, πάντως, κατά την επιβολή της φορολογίας, συνεκτιμώνται οι συγκεκριμένες αυτές κατά νόμο ιδιότητες των εν λόγω ακινήτων (ΣτΕ 780/2022 σκ. 7). Ειδικότερα, στον ΕΝΦΙΑ υπόκεινται και τα δικαιώματα σε ακίνητα που βρίσκονται εντός δασών και δασικών εκτάσεων, προκειμένου περί ακινήτων που τελούν υπό ειδικές συνθήκες από άποψη περιορισμών, όπως εκείνα που φέρουν τον χαρακτήρα δάσους ή δασικής έκτασης ή δασών και δασικών εκτάσεων που έχουν κηρυχθεί αναδασωτέες, πρέπει, όμως να χρησιμοποιούνται συντελεστές τέτοιοι οι οποίοι να αποδίδουν κατά το δυνατόν την πραγματική επίδραση που έχουν οι ως άνω ιδιότητες στην αξία του ακινήτου κατά τον χρόνο φορολογίας (ΣτΕ 780/2022, σκ. 12-πρβλ.ΣτΕ 2810/2017 επταμ.). Εξάλλου, απαγόρευση οποιασδήποτε χρήσης συντρέχει όταν εξαιτίας, της επιβολής περιορισμών σε συγκεκριμένη ιδιοκτησία, η κατά προορισμό χρήση και εκμετάλλευση του ακινήτου έχει περιορισθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε, κατά τον κρίσιμο χρόνο, να έχει καταστεί ουσιαστικά αδύνατη για τον ιδιοκτήτη του (ΣτΕ 780/2022, σκ. 28-πρβλ. και ΣτΕ 519/2014 Ολομ.).

Επειδή σύμφωνα με το σκεπτικό 21 της ανωτέρω απόφασης: «Σε κάθε περίπτωση, όμως δεν συντρέχει τέτοια παραβίαση (της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικουμένου ως ειδικότερη

εκδήλωση της αρχής της ασφάλειας του δικαίου) λόγω της προαναφερόμενης επιβολής, δοθέντος ότι ο κοινός νομοθέτης δεν εμποδίζεται να εισάγει ρυθμίσεις, όπως η συγκεκριμένη φορολόγηση, δυσμενέστερες από εκείνες που ίσχυαν κατά το παρελθόν και προς τις οποίες είχαν προσαρμοστεί οι διοικούμενοι, αρκεί οι εν λόγω ρυθμίσεις να χωρούν κατά τρόπο γενικό και αντικειμενικό, να εξυπηρετούν λόγους γενικότερου δημοσίου συμφέροντος και να μην παραβιάζουν δικαιώματα προστατευόμενα από το Σύνταγμα ή άλλους κανόνες υπερνομοθετικής ισχύος, προϋποθέσεις που εν προκειμένω πληρούνται (πρβλ. ΣτΕ Ολ. 1619/2012, ΣτΕ 88/2020 ΔεφΠειρ 2102/2022). Άλλωστε η φορολόγηση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αντιβαίνει στις ενωσιακές αρχές της ασφάλειας δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, τις οποίες επικαλείται αλυσιτελώς ο εκκαλών με το δικόγραφο της εφέσεώς του, δεδομένου ότι δεν προκύπτει, στην προκειμένη περίπτωση, η συνδρομή στοιχείου ικανού να θεμελιώσει επαρκή σύνδεσμο με το δίκαιο της Ένωσης (πρβλ. ΣτΕ 320/2020, 1438/2018 επταμ., 351/2019 επταμ.), ούτε, άλλωστε στις συνταγματικές αρχές της ασφάλειας δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (ή τις αντίστοιχες αρχές της ΕΣΔΑ), τις οποίες επικαλείται αβασίμως ο εκκαλών με το ίδιο δικόγραφο, διότι: i) οι ίδιες αρχές εφαρμόζονται παράλληλα με τη συνταγματική αρχή της νομιμότητας, όπως αυτή εκδηλώνεται μέσω των διατάξεων των άρθρων 43 παρ. 2 και 78 παρ. 1 του Συντάγματος, καθώς και με την κατοχυρωμένη στο άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος αρχή της ισότητας ενώπιον των φορολογικών βαρών (πρβλ. ΣτΕ 2502/2016, 3412/2017 επταμ.) από την οποία προκύπτει το επιτακτικό δημόσιο συμφέρον για την επιβολή του συγκεκριμένου φόρου, ii) το εν λόγω δημόσιο συμφέρον καθώς και οι συνταγματικές αρχές της νομιμότητας και της ασφάλειας δικαίου (όχι μόνο δικαιολογούν αλλά και) επιβάλλουν, κατά' αρχήν, την είσπραξη του φόρου αυτού, έστω και αν έτσι θίγεται το υφιστάμενο, συνέπεια της αγοράς σε ανύποπτο χρόνο του επίμαχου ακινήτου από τον εκκαλούντα κα παρά τη μη οικιστική αξιοποίησή του από αυτόν, συμφέρον του τελευταίου να μην υπαχθεί στην επίμαχη φορολόγηση, το οποίο δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι κατ' ισχύ των προαναφερόμενων συνταγματικών αρχών και διατάξεων και iii) οι επίμαχες ρυθμίσεις των παρ. 1 και 2 του άρθρου 50 του ν. 998/1979 ούτε υποδείκνυαν στους φορολογούμενους (να υιοθετήσουν) ορισμένη συμπεριφορά ως σύμφωνη με το νόμο (πρβλ. ΣτΕ 2828/2016, 2607/2018, 37-40/2019 επταμ.. 320/2020) ούτε τους παρακινούσαν σε πράξεις ικανές να τους εκθέσουν σε φορολόγηση και, συνεπώς δεν δημιουργούσαν, κατ' εξαίρεση [ενόψει της θεμελιώδους αρχής της χρηστής φορολογικής Διοίκησης (πρβλ. ΣτΕ 2828/2016, 2607/2018)], δικαιολογημένη και άξια προστασίας εμπιστοσύνη των φορολογουμένων στην εφαρμογή τους, παρά τον ανωτέρω μη συνταγματικό χαρακτήρα τους, όπως έχει κριθεί από το Συμβούλιο της Επικρατείας με σειρά αποφάσεών του [ενδεικτικά, ΣτΕ 3754/1981 Ολομ. (με την

οποία οι διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 6 του ν.δ. 886/1971 «Περί διατάξεων τινών αφορωσών τους οικοδομικούς συνεταιρισμούς», Α' 109, κρίθηκαν ως αντικείμενες στις διατάξεις του άρθρου 24 παρ. 1 του Συντάγματος του 1975), ΣτΕ 1058/2012].

Επειδή ωστόσο, βάσει του σκεπτικού 24 της ανωτέρω απόφασης κρίθηκε ότι «....περαιτέρω, συνεκτιμώντας τα ίδια ανωτέρω στοιχεία, το Δικαστήριο κρίνει ότι πράγματι υφίσταται μερική απαγόρευση της χρήσης του επίδικου ακινήτου και, ως εκ τούτου, συντρέχει λόγος μείωσης του επιβληθέντος ΕΝΦΙΑ κατά 30%, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ν. 4223/2013, κατ' αποδοχή του επικουρικού αιτήματος της έφεσης. Επομένως, έσφαλε το πρωτόδικο στη σχετική κρίση του».

Επειδή η δημόσια διοίκηση δεσμεύεται από την αρχή της νομιμότητας, όπως αυτή καθιερώνεται με τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 2, 43, 50, 82, 83 και 95 & 1 του Συντάγματος (ΣτΕ 8721/1992, 2987/1994), και η οποία συνεπάγεται ότι η διοίκηση οφείλει ή μπορεί να προβαίνει μόνο σε ενέργειες που προβλέπονται και επιβάλλονται ή επιτρέπονται από τους κανόνες που θεσπίζουν το Σύνταγμα, οι νομοθετικές πράξεις, οι διοικητικές κανονιστικές πράξεις, που έχουν εκδοθεί βάσει νομοθετικής εξουσιοδότησης, καθώς και από κάθε κανόνα ανώτερης ή ισοδύναμης προς αυτούς τυπικής ισχύος.

Επειδή, η φορολογική αρχή υιοθετώντας πλήρως την αιτιολογική βάση της υπ' αριθμ./2023 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου, ορθώς προέβη στην έκδοση των προσβαλλόμενων πράξεων διορθωτικού προσδιορισμού φόρου για τα εν προκειμένω ελεγχόμενα έτη, μη αναγνωρίζοντας την υπαγωγή των επίμαχων ακινήτων στις απαλλακτικές του φόρου διατάξεις της παρ. 2 του αρ. 3 του ν. 4223/2013 περί ολικής απαγόρευσης χρήσης, αναγνωρίζοντας ωστόσο το δικαίωμα απαλλαγής της μερικής απαγόρευση χρήσης σε όλα τα επίμαχα ακίνητα, απορρίπτοντας τους περί του αντιθέτου ισχυρισμούς του προσφεύγοντος ως αβάσιμους.

Επειδή, ορθώς και σε συμμόρφωση με τις οικείες διατάξεις, με πλήρη δε και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η φορολογική αρχή εξέδωσε τις προσβαλλόμενες πράξεις διορθωτικού προσδιορισμού φόρου σε βάρος του προσφεύγοντος νομικού προσώπου.

Επειδή, όλοι οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί του προσφεύγοντος είναι για τους λόγους που ανωτέρω αναλύθηκαν αβάσιμοι και ως εκ τούτου απορριπτέοι.

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Την απόρριψη της από και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής του «.....» ΑΦΜ,

Οριστική φορολογική υποχρέωση του προσφεύγοντα με βάση την παρούσα απόφαση:

Με την/2023 Πράξη Διορθωτικού Προσδιορισμού φόρου ν.4223/13 (ΕΝΦΙΑ) για το έτος 2018: €

ΒΑΣΕΙ ΕΛΕΓΧΟΥ		ΒΑΣΕΙ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΔΕΔ	
Διαφορά κύριου φόρου	957,49	Διαφορά κύριου φόρου	957,49
Διαφορά συμπληρωματικού φόρου	724.094,99	Διαφορά συμπληρωματικού φόρου	724.094,99
Πρόστιμο αρ. 58 ν. 4987/2022	362.526,24	Πρόστιμο αρ. 58 ν. 4987/2022	362.526,24
Σύνολο	1.087.578,72€.	Σύνολο	1.087.578,72€.

Επί του οφειλόμενου φόρου θα υπολογιστούν κατά την καταβολή και τόκοι του άρθρου 53 του Ν. 4987/2022.

Με την/2023 Πράξη Διορθωτικού Προσδιορισμού φόρου ν.4223/13 (ΕΝΦΙΑ) για το έτος 2019: €

ΒΑΣΕΙ ΕΛΕΓΧΟΥ		ΒΑΣΕΙ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΔΕΔ	
Διαφορά κύριου φόρου	1.291,12€	Διαφορά κύριου φόρου	1.291,12€
Διαφορά συμπληρωματικού φόρου	725.713,22€	Διαφορά συμπληρωματικού φόρου	725.713,22€
Πρόστιμο αρ. 58 ν. 4987/2022	363.502,17€	Πρόστιμο αρ. 58 ν. 4987/2022	363.502,17€
Σύνολο	1.090.506,51€.	Σύνολο	1.090.506,51€.

Επί του οφειλόμενου φόρου θα υπολογιστούν κατά την καταβολή και τόκοι του άρθρου 53 του

Ν. 4987/2022.

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον υπόχρεο.

ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ

ΤΗΣ Δ/ΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Ακριβές Αντίγραφο

Η Υπάλληλος του Αυτοτελούς

Γραφείου Διοικητικής Υποστήριξης

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ

ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΙΟΥΡΗΣ

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της